

ΡΩΜΗΣ

Ε ΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστών και πρώτων ἀπαριθμούντες χρόνον
ἐδρευόμεν και πάλιν ἰστην γῆν τῶν Ἰακρθενῶν.

Ἔτος χθὼλα κ' ἐνιακόσα δεκαπέντε δοξαμένο,
ποῦ με μάνταις εὐδιώνους ἀγαθὰ κ' ἐγὼ προσμ' ἐνω

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας προξείε.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ἄνω μέρη—δέκ ε φράγκα και ἴστο χέρι.

Εἰς γνώσιν φέρομεν παντός εὐμοῦσου τοσεπτή
ὄτι πολοῦμεν σώματα « Ρωμηοῦ » ἀνελλιπή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ἴσποτος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Δεκεμβρίου δωδεκάτη,
ἐκλογὴ Ἰωηροτάτη.

Χθὼλα τρακόσα κ' ἐξήντα τρία,
λένε πῶς θάμητη κ' ἴη Βουλγαρία.

**Φασουλῆς και Περικλέτους,
ὁ κἀθένας νέτος σκέτος.**

Μετ' ὅτων δεινὴν τὴν ἐποχὴ
ἔλοι φωνάζουν ἀποχὴ
κ' οὐδετερότης ἀκρα.

Φ.— Εἶδα ἴστον κόσμο σιχασιαίς, εἶδα ἴστον κόσμο χάλι,
μὰ σὰν κ' αὐτὴν τὴν ἐκλογὴ δὲν ἔχει γίνεαι κ' ἄλλη.
Κυριακὴ ἔξημέρωνε, τῶν ἐκλογῶν ἡμέρα,
κ' ἄνω πολλοὶ δὲν πῆρανε χαμπάρι κ' ἴδω πέρα.

Κανένας δὲν σιχρόνεται
και μῆτε ἐσοθερόνεται
γιὰ κόμματα και πάλι.

Ἔλα τὸ θέμα νὰ ὄξε,
μεγάλη Μουσα Θάλεια,
ἔλα μ' ἐμὰς νὰ τραγουδήσῃς
τὰ νέα Σατουρνάλια.

Λαὸς γιὰ κάλπαις σιωπῆ,
Λαὸς βαρόκαρος κτωπῆ
ἴστον τοῖχο τὸ κεφάλι...

Κύτταξε γύρω Σαίληνοῦς,
κύτταξε γύρω Φαῦνοῦς,
και Διογένεις μὲ φανοῦς
και ψηφοφόρους χαῖνοῦς.

Καμμιὰ φωνὴ τῆς νέας γῆς
τοῦς ναρκωμένους ἐκλογαίς
σὰν πρὶν δὲν ἐξεγαίρει.

Κανένας ποῦθενὰ κραυγὰς,
δὲν ἀκουεῖ σὰν πρὶν κραυγὰς
ἀγγρίας, διατόρους.

Γιὰ τοῦτους δάφνη δὲν ἀνθεῖ,
Λαὸς νομῆεις πῶς πεινθεῖ
σὲ τέτοιο πανηγύρι.

Και Διογένεις κνικκοὶ
ἐπήγγαιναν ἐδῶ κ' ἔκει
γιὰ νὰ βρουν ψηφοφόρους.

Συγὴ τριγύρω κ' ἔρημιά,
μὴν πλησιάζετε καμμιὰ
γεροντικὴ φάλακρα.

Π.—

ἴστον γύρω κοσμογαλασία
και ἴστον ἀνεμοζάλη
ἦτανε μία σιχασία
τῆς ἐκλογῆς ἡ πάλι.

Δὲν ἔδλεπες ἴστον τμημάτα
κανένα σφρίγγος νέου
μονάχα χαμουρήματα,
ὑπνος και τῶν γονέων.

Κι' ὄσοι ποῦ λές ἐφήφισαν ἐπήγγαν μὲ τὸ ζόρι,
κανεῖς ὄργων δὲν γρηγορεῖ,
νυστάζουν ἐκλογῶν φρουροί,
νυστάζουν ἀντιπρῶσωποι, νυστάζουν ψηφοφόροι.

Τρέμ' ἢ φωνή' στὰ χεῖλη,
τοῦς βλέπω και σιγῆ,
ἐνύσταζαν οἱ φίλοι,
ἐνύσταζα κι' ἐγώ.

Ἐκλαιαν τὰ κεσάτια των,
κι' ἐγὼ τὰ ροιζικά μου,
τοῦς ἔτριβα τὰ μάτια των
κι' ἐκείνοι τὰ δικά μου.

Ὅμως κι' αὐτὸ δὲν ὠφελεῖ...
ὠσάχλα κι' ἀηδία!..
ἐνόμιζες, βρέ Φασουλῆ,
πῶς ἦτανε κηδεῖα.

Λαδεργιά κάλπαις ἀνιᾶ,
Δαὸς πνοαῖ κι' ἀγωνιᾶ,
δὲν εἶναι' στὰ σωστά του.

Δαὸς ἀπέχων ἐκλογῆς
βλέπει φονιάδες και σφαγεῖς
μέσα' στὰ χῶματά του.

Παλῆοι φαγάδες προσπερνῶν,
ποῦ σήμερα παραπεινῶν
και νοιώθουνε γουργούραϊς.

Γι' αὐτοὺς ἔρρετω πάσα γῆ,
γι' αὐτοὺς και μόνον ἐκλογῆ
κι' ὕποψηφίων μούραϊς.

Γ'

Φ. — Δαὸς κτυπᾶ νομοταγῆς,
Δαὸς ἀπέχων ἐκλογῆς
Κουβέρνα κολαφιᾶζει.

Δαὸς ἐννόμως πελεκᾶ,
Δαὸς λαλεῖ, Δαὸς νικᾶ
και δίχως νὰ ψηφίζῃ.

Δαὸς πολὺλογος σιγῶν,
Δαὸς ἀπέχων ἐκλογῶν
πόνους ἀνακουφιᾶζει.

Δαὸς φιλότατη κεφαλή,
τὴν γνώμη του τὴν διαλαλεῖ
και δίχως νὰ ψηφίζῃ.

Τί θέλεις τὸ σφαιριδιο και τί τὸ διδλιάριο
και τὴν φωτογραφία;

μαυρίζει και χωρὶς αὐτὰ καθένα Καγκιλιάριο,
Γούναϊς και Συστροφία.

Τι χερσημαῖον δλ' αὐτὰ;
κι' ἔταν τὸ χέρι δὲν βουτᾶ
μέσα σὲ κάλπης τρύπα.

Και τότε, φιλε παστρικέ,
κρεμᾶ μεγάλο τενεκᾶ
στὸν κάθε παρλαπίπα.

Τί καιροῖ! τί σαχλαμιάρα!
ἔγγηκε τόση σάρα μάρα,
ποῦ δὲν εἶχε' ἔγγῃ ποτέ.

Και σ' αὐτὴ τὴν φασαρία
πολλοὶ ἔβρηκαν εὐκαιρία
νὰ φυτρώσουν βουλευτὰ.

Τρέχουν ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
και φωνάζουν μερικοὶ
Γοῦ Γοῦ Γοῦ και Ρά Ρά Ρά.

Κι' ἄλλοι σκούζουν γοερὰ
μὲς' σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι:
Μοναστήρι, τῆρι τῆρι.

Ὅλοι ψήφο γιὰ τὴν Γούνα,
ἐποῦ γράφει' στὴν πατοῦνα
τὸν Ἑγγλέσο και τὸν Γάλλο.

Εἶναι κόμμα δυνατὸ
κι' ἔχει και τὸν ἀετὸ
νέο σύμβολο μεγάλο.

Ἐστὴ Ραλλοῦ τρικλοποδιά,
μόνο Γούνα, βρέ παιδιὰ,
Γούνα, Γούνα, Γουναροῦλα μ'.

Ἐξω κάθε μας σαράκι,
ψῆφο γιὰ τὸν Δημητράκη,
Δημητροῦλα μ', τρούλα μ', τρούλα μ'.

Τούτη δύναμις μεγάλη
κι' ἄλλους Μπέηδες θὰ βγάλῃ
μὲ τὸν νέον τὸν ἀγῶνα.

Τούτη λείει τὸ και τὸ
και πετᾶ μὲ τὸν ἀετὸ
σὸν τοῦ μύθου τὴν χελῶνα.

Κι' εἶχε μεγάλα σύμβολα τῆς ἐκλογῆς ἡ πᾶλη,
τὸν ἀετὸ τοῦ Γούναρη και τὸ σπαθὶ τοῦ Ράλλη.
Κι' ἕνας ἀετὸς ἀπ' τοῦ Τουριστ ἐβγήκε τὸ κοτέτσι
και τὰ φτερά του τάπλωσε και τᾶκαν ἔτσι κι' ἔτσι,
κι' ἐκάθισ' στοῦ Ράλλη
τὸ λῶξανθο κεφάλι.

**Ἄετός και Ξίφος,
και τὰ δύο τξίφος.**

Γοῦ Γοῦ Γοῦ Γοῦ και Ρὰ Ρὰ Ρὰ
φωνάζουν μὲς ὀτὴ συμφορὰ
και ὀτὸν καιρὸ τῆς πείνας.

Κί οἱ δύο πολεμοῦν δαιμόως,
ὁ Γούναρης ὁ Πατρινός
κι ὁ Ράλλης τῆς Ἀθήνας.

Μέσα σὲ κόσμου βογγητὸ
τοῦ Γούναρη τὸν ἀετὸ
και εἰς μὴν τὸν ματιάση.

Θέλει φηλά νὰ σηκωθῆ,
κι ὁ Ράλλης πέρνει τὸ σπαθί
γὰ νὰ τὸν κομματιάση.

Ἄετός φηλά λιαζότανε,
και νυχοποδάρατος
φηλά ξεφειριαζότανε
κι ἐκούτταε τὸ κράτος.

Αἰτὸς στὸν Ράλλη φώναξε: πὲ Μήτσο, μὲ τί βλάμηδες
ἔγγρας και σὸ ὀτὴ μέση;

ἔχεις ἐσὸ χαμῆμηδες
και Μπέηδες μὲ φέσι;

Ἐκλογαῖς ἀλήθεια πρώτης,
κι ὁ πὸ γέρο πατριώτης
δὲν θυμάται τέτοια χάλια.

Ποιὸς ἔμπορει νὰ τῆς ξεχάσῃ,
ποῦ μὲ τούταε ἔχει χάσει
και ταῦγα και τὰ πασχάλια;

Νικητήριον παιζῆνα κι ἡ Πατρίς ἄς ἀνακροσῆ,
κι ἀνακράζουσα κι ἐκαίνη Γοῦ Γοῦ και Ρὰ Ρὰ Ρὰ,
τῶν φιλιτάτων μας Βουλγάρων ἄς προσμένῃ τὸ γιουρούσι
και σὲ χώματα δικὰ μας και προγόνων ἱερά.

Τὸ τρανὸ Κουδέρνο λέει ἐκλογῶν μεγάλων κλέη.

Μὰ συσκέψεις μέρα νύκτα ὀτὸν Ἄον Ἐστεβάν τὸ σπῆτι
κάμνοντες πολλοὺς νὰ χάσουν και Παρασκευὴ και Γρί-
ἔχοντες ὡς σωτηριὰν θαλασσοδαριμένης σκαῖνας. [71],
τὸ σπαθί τοῦ χρυσομάλλη και τὸν ἀετὸ τῆς Γούνας.

